

гава народи въ свѣта, отъ до-историческитѣ времена до началото на войната на Цезаря въ Галлия, и я нарѣкълъ *историческа библиотека* (*Diodori Siculi bibliothecae historicae libri XL*). Отъ 40-тѣ нейни книги до насъ сж дошли само 15 пълни: 1—5 и 11—20 и откъслеци отъ останалитѣ 25 книги. Тя се стличава прѣимущественно по точността си и въ военно отношение е забѣлжителна по това, че съдържа много свѣдения за военния битъ, военното дѣло и войнитѣ на много народи, особено на римлянитѣ, и много точни описания за обсадитѣ на градоветѣ. Въ XVII книга сж изложени войнитѣ, походите, сраженията, обсадитѣ и проч. на Александра Великий. Този е най-добрия источникъ слѣдъ Арриана. Оригиналътъ е билъ издаденъ въ 1745 г. (*Wesseling*), въ 1793—1807 г. (*Eyning*), въ 1795—98 год. (*Wachler*), въ 1800 год. (*Eichstädt*) и проч. А прѣводитѣ му: на французски (*Terrasson*) въ 1777 г., на нѣмски (*Stroth* и *Kaltwasser*) въ 1782—87 г., и въ *Die griechischen Prosaiker, in neuen Uebersetzungen von Tafel, Osiander und Schwab*, въ 1826 год.

\*3) *Плутархъ Херонейски* (50—130 г. сл. Р. Х.), ученъ и плодовитъ гръцки писателъ, наставникъ (както прѣдполагатъ) на императора Траяна, написалъ до 300 философски и исторически съчинения, отъ които до насъ сж дошли само 125. Отъ тѣхъ историческитѣ стоятъ още по-горѣ отъ философскитѣ, особено 44-тѣ сравнителни *жизнеописания на знаменититѣ мъже въ Гърция и Римъ* (*Vitae parallelae XLIV, cum singulis aliquot (V)*, на гръцки языкъ), въ военно отношение иматъ особена цѣна, понеже съдържатъ характеристиката на великитѣ и други искуени полководци въ древността, между които и Александра Великий, за когото съдържатъ много важни подробности, разкази, анекдоти и проч. Оригиналътъ билъ издаденъ: въ 1729 г. въ Лондонъ (*Bryan and Du Soul*), въ 1809 г. въ Парижъ (*Coray*), въ 1812—15 г. въ Лайпцигъ (*Schaefer*) и пр. — А прѣводитѣ му: на французски *Dacier* въ 1762 и 1812 г., на нѣмски *Schirach* въ 1777—80 г., *Kaltwasser* въ 1799—1806 г., *Bredow* (*Alexander und Julius Caesar*) въ 1814 гвд., на италиански *Pompei* въ 1812 г., на английски *Langhorne* въ 1813 и 1819 г., на руски *Дестунисъ* въ 1820 г. и подъ редакцията на *Херре* въ 1862 г.

\*4) *Квинтъ Курций Руфъ*, съвременникъ на Тиберия, Калигула, Клавдия и Нерона (14—68 г. сл. Р. Х.), преторъ, консулъ и най-послѣ проконсулъ въ Африка, гдѣто умрѣлъ въ 69 г. въ дълбока старостъ; ученъ човѣкъ и посрѣдственъ историкъ, особено извѣстенъ съ своята *история за Александра Великий* (*Quinti Curtii*